

РЕШЕНИЕ

№ 22880

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7870** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, във връзка с чл. 75 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Я. Х. А., роден на 01. 01. 1975 г., гражданин на С., срещу Решение № 7804 / 16. 07. 2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Твърди се, че решението е незаконосъобразно, тъй като е общоизвестно, че в С. се води гражданска война. Излага съображения, че не неправилно е приложена изключващата клауза на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 7804 / 16. 07. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС.

Ответникът – председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № ОК-13-613 / 05. 04. 2024 г. до председателя на ДАБ, жалбоподателят Я. Х. А., роден на 01. 01. 1975 г., гражданин на С., пол – мъжки, религия – мюсюлманин - сунит, арабин по народност, семейно положение - женен, е поискал закрила. По тази молба е проведено производство по общия ред, което е завършило с

обжалваното решение, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбоподателят, е проведено интервю, за което е съставен протокол от 15. 04. 2024 г., подписан от чужденеца, преводач и интервюиращия орган. В проведеното интервю жалбоподателят, е посочил, че е напуснал С., защото там не може да се живее, няма работа, няма нормални условия за живот, има война.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят чрез писмени бележки от адвокат, определен от председателя на Националното бюро за правна помощ, моли да се уважи подадената жалба по изложените в нея съображения.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателят на 24. 07. 2024 г., а жалбата е депозирана на 05. 08. 2024 г., в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Я. Х. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Изводите за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ, изложени от административния орган се споделят от настоящата инстанция, защото кореспондират с установените в хода на административното производство релевантни за спора факти. Видно от изложеното от оспорващия при проведеното интервю, същият не е бил преследван в С. поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Причините, поради които Я. Х. А. е напуснал С. се основават най-вече на това, че в страната няма нормални условия за живот и има война.

По тези съображения искането за закрила в тази част правилно е отхвърлено.

От друга страна, съдът намира, че неправилно е отказан хуманитарен статут, като председателят на ДАБ изрично сочи (стр. 5 от решението му), че от представената справка вх. № ЦУ-1340 / 23. 05. 2024 г. на дирекция „Международна дейност“ се установяват разширенията дадени в тълкувателно решение от 17. 02. 2009 г. по дело № С-465/ 2007 г.

Безспорно се сочи, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, като пак изрично се сочи (стр. 6 от решението), че ако жалбоподателят бъде върнат в С. ще търпи посегателствата и заплахите по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради самото си присъствие на територията на страната.

Въпреки това, административния орган е приел молбата за международна закрила за неоснователна, на основание чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, тъй като молителят е осъждан на територията на страната.

С оглед на тежките и широко разпространени нарушения на правата на човека и продължаващите въоръжени конфликти и несигурност в С., съдът счита, че за жалбоподателя са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут.

В същото време, неправилно е приложено изключението по чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ.

Действително, в хода на административното производство е установено, че с протоколно определение от 25.03.2024г. по нохд № 573/2024г. по описа на Районен съд – Русе е одобрено споразумение, съгласно което Я. Х. А. се признава за виновен в това, че е осъществил от субективна и обективна страна състава на престъпление по чл. 279, ал.1, вр. с чл.18, ал.1 от НК, за това, че на 06.03.2024г. в [населено място] на съвместен българо-румънски ГКПП- Д. мост, трасе изход – Г. е направил опит да излезе през границата на страната без разрешението на надлежните органи на власт, за което на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание “лишаване от свобода” за срок от една година и шест месеца, което е отложено за изтърпяване с изпитателен срок от три години на основание чл. 66, ал.1 НК.

Съгласно чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление.

На основание чл. 279, ал. 1 от НК, който влезе или излезе през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта или макар с разрешение, но не през определените за това места, се наказва с лишаване от свобода от три до шест години и с глоба от хиляда до пет хиляди лева, което представлява "тежко престъпление" по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. В чл. 18, ал.2 от НК е предвидено, че при опит деецът се наказва с наказанието, предвидено за довършеното престъпление, като се взема предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено.

Видно е обаче, че за извършеното престъпление от Я. Х. А. е наложено наказание от година и 6 месеца, на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, много под минимума за този вид престъпление.

В цитираната разпоредба на чл.55, ал.1, т.1 от НК е предвидено, че при изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание се окаже несъразмерно тежко, съдът определя наказанието под най-ниския предел. Следователно районният съд в [населено място] е приел, че в случая на сирийския гражданин е налице именно тази хипотеза.

В решението си председателят на ДАБ- МС не е съобразил, че извършеното от кандидата престъпление в случая е осъществено именно при изключителни и многобройни смекчаващи обстоятелства. Този факт, който е установен от РС – Русе, се подкрепя и от представеното към преписката постановление на прокурор от РП – Р., с което отказва да образува досъдебно производство срещу съпругата на жалбоподателя за същото деяние, по причина, че обществена опасност на деянието е явно незначителна, поради което същото се явява непростъпно.

Важно е да се отбележи, че член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 позволява изключване на дадено лице от статута на субсидиарна закрила само ако съществуват "сериозни основания" да се счита, че то е извършило тежко престъпление. Тази разпоредба предвижда основание за изключване, което представлява изключение от общото правило, установено с член 18 от Директива 2011/95, и поради това трябва да се тълкува стриктно. В това отношение е важно да се подчертае, че макар критерият за наказанието, предвидено от наказателното законодателство на съответната държава членка, да е от особено значение при

преценката на тежестта на престъплението, обосноваваща изключване от субсидиарната закрила в съответствие с член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, компетентният орган може да се позове на предвиденото в тази разпоредба основание за изключване само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова основание за изключване (вж. по аналогия решения от 9 ноември 2010 г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU: C: 2010: 661, т. 87, и от 31 януари 2017 г., L., C-573/14, EU: C: 2017: 71, т. 72).

Както посочва и СЕС, в своята практика при тълкуване на чл.17, §1, б. "б" от Директива 2011/95/ЕС, целта на разпоредбата е от статута на субсидиарна закрила да се изключат лица, за които е прието, че са недостойни да се ползват от предоставената закрила, и да се запази доверието в Общата европейска система за убежище, която включва както сближаване на правилата относно признаването на бежанците и съдържанието на статута на бежанец, така и мерки за субсидиарна закрила, предоставящи подходящ статут на всяко лице, което се нуждае от такава закрила (вж. в този смисъл, що се отнася до Директива 2004/83 и до статута на бежанец, решение от 9 ноември 2010 г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU: C: 2010: 661, т. 104 и 115).

При произнасянето си административния орган не е сторил това, не е съобразил приложимото в настоящия случай решение на СЕС по дело C-369/17, според което чл. 17 § 1 б. "б" от Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, съгласно което наказанието, предвидено за дадено престъпление от правото на тази държава членка, е единственият критерий, въз основа на който лицето, подало молба за субсидиарна закрила, се счита за "извършило тежко престъпление" по смисъла на тази разпоредба, което може да го изключи от тази закрила. Задача на компетентния национален орган или съд, който се произнася по молбата за субсидиарна закрила, е да определи тежестта на съответното престъпление след цялостна преценка на всички обстоятелства в отделния случай. При преценка относно тежестта на престъплението, органът е следвало да обсъди всички установени по делото обстоятелства, свързани с извършеното от Я. Х. А. деяние, а не единствено и само размера на предвиденото според българското законодателство наказание.

Също така от страна на административния орган не е отчетено, че синът на жалбоподателя – А. А. Я. има предоставен хуманитарен статут в България и семейството е пристигнало именно за неговото събиране, съобразно Решение № 4240 / 28. 02. 2023 г. на зам. председателя на ДАБ. В случай, че жалбоподателят бъде върнат в С., която и административния орган приема за несигурна страна, семейството отново ще бъде разделено, още повече, че за съпругата на жалбоподателя очевидно не би могло да се приложи изключващата клауза по чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, доколкото на нея няма повдигнато обвинение.

По изложените съображения съдът намира, че на Я. Х. А., следва да бъде признат хуманитарен статут на бежанец, поради наличието на доказани предпоставки за това.

Делото трябва да се върне като преписка на административния орган за произнасяне, при съобразяване с развитите по-горе правни съображения, във връзка с установените фактически обстоятелства, както и с целта на Закона за убежището и бежанците и основните принципи, залегнали в АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Я. Х. А., роден на 01. 01. 1975 г., гражданин на С., Решение № 7804 / 16. 07. 2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в частта, в която е отхвърлена молбата на жалбоподателят за предоставяне на хуманитарен статут и ВРЪЩА преписката на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС за ново произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Х. А., срещу Решение № 7804 / 16. 07. 2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в частта, в която е отхвърлена молбата на жалбоподателят за предоставяне статут на бежанец.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: